

РЕШЕНИЕ

№ 459

гр. София, 19.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ани Захариева

Членове: А. И.
Доротея Кехайова

при участието на секретаря Т. Цв. С.а
в присъствието на прокурора Т. Ив. З. Д. В. М.
като разглежда докладваното от А. И. Въззивно наказателно дело от общ характер № 20221100604561 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

На 15.03.2022г., СРС 134-ти състав е постановил по НОХД № 8877/2020г. Присъда, с която е признал подс.Г. С. Д. за невиновен за това, че на 12.04.201г. при управление на МПС и движейки се по северната скоростна тангента на София в посока от бул. Ботевградско шосе към гр.Нови Искър и в района на разклона за с.Требич, на 500м. преди 3-ти километър е нарушил правилата за движение по пътищата, регламентирани в чл.20 ал.1 и ал.2 и чл.27 от ЗДвП, като е предизвикал ПТП и по непредпазливост е причинил тежка телесна повреда по см.на чл.128 ал.2 НК на П. Х. К., а именно постоянно общо разстройство на здравето, опасно за живота, изразяващо се в контузия на мозъка, субдурален кръвоизлив челно теменно – тилно в дясно, оток на мозъка и травматичен субарахноидален кръвоизлив, поради което и на осн. чл.304 НПК подсъдимият е оправдан по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл.343 ал.1 б.,б“ пр.1 вр.чл.342 ал.1 пр.3 НК.

С горепосочената Присъда и на осн.чл.190 ал.1 НПК съдът е постановил направените деловодни разноски да останат за сметка на държавата.

Против присъдата е подаден въззивен протест от СРП с отправено искане за нейната отмяна и постановяване на нова присъда, с която подс. Д. да бъде признат за виновен за извършване на процесното престъпление. В депозираното в срока по чл.320 ал.4 НПК допълнително писмено изложение

са наведени доводи за неправилност и необоснованост на присъдата, изразена в неправилен доказателствен анализ на част от приобщените доказателства, което е довело и до неправилно приложение на материалния закон. В подкрепа на горното прокурорът излага своя собствен прочит и тълкуване на доказателствената информация, приемайки, че основният съд неправилно е дал приоритетно значение на назначената в хода на първоинстанционното съдебно следствие Авто-техническа експертиза и на обясненията на самия подсъдим.

Против постановената Присъда е подадена и въззивна жалба от адв. Д. – повереник на частния обвинител П. К.. Със същата е отправено искане, идентично с това на държавното обвинение, и е изложено лаконичното съображение за налични по делото безспорни доказателства за извършено от подсъдимия престъпление.

Депозираният въззивен протест и депозираната въззивна жалба са подадени в срока по чл.319 ал.1 НПК. Спазени са и изискванията на процесуалния закон както за тяхната форма и съдържание, така и за движението им съгл.чл.321 НПК.

Атакуваната присъда е от категорията актове, подлежащи на проверка по реда на глава XXI НПК.

В процесните инициращи въззивното производство документи не се излагат искания за събиране на нови доказателства. По мнение на решаващия въззивен съд и след служебна преценка на доказателствения материал, в хода на въззивното съдебно следствие бе назначена Тройна Авто-техническа експертиза.

В с.з. пред настоящата инстанция не явяват нито поверениците на частния обвинител, нито самият частен обвинител, редовно призовани, поради което същите не изразяват становище в хода на съдебните прения.

Представителят на държавното обвинение прави изявление, че не поддържа депозирания протест, но не го и оттегля. Намира атакуваната присъда за правилна и законосъобразна. Излага се лаконичен довод, че събраните по делото доказателства, съвкупно анализирани със заключението на Тройната АТЕ, обосновано извеждат приетите за доказани факти и формират извод за нереализирано от подсъдимия виновно поведение, запълващо съставомерните елементи на процесното престъпление.

Защитникът на подсъдимия - адв.С. по същество на процесния спор отправя молба за потвърждаване на атакувания съдебен акт с мотив за липса на извършено от подс.Д. виновно престъпно поведение.

Подсъдимият Г.Д., в своя лична защита, се придържа към становището на своя защитник. В предоставеното му право на последна дума същият отправя искане за потвърждаване на присъдата, постановена от първостепенния съд.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД като въззивна инстанция, проверявайки

изцяло правилността на обжалваната присъда – нейната законосъобразност, обоснованост и справедливост, във връзка с направените оплаквания и съобразно изискванията на чл.314 НПК, намира, че в конкретния казус са налице предпоставките, визирани в чл. 334 т.6 НПК.

За да постанови обжалваната присъда, СРС е провел прецизно съдебно следствие, при гарантиране правото на процесните страни за участие и представяне на доказателства в подкрепа на защитаваната от тях теза. Първоинстанционния съд е събрал в необходимия обем и по съответния процесуален ред доказателства, които допълнени с назначената от въззивната инстанция Тройна АТЕ, позволяват правилното решаване на делото и установяване на обективната истина. Въз основа на събраните и проверени по реда на НПК доказателства и доказателствени средства СРС изгражда преимуществено правилни фактически изводи, по същество споделими и от въззивния съд с известни промени, които промени обаче са свързани само с определени обстоятелствени детайли.

Подсъдимият Г. С. Д. е българин, български гражданин, родена на ****Г. в гр.София, с ЕГН *****, със средно образование, женен, неосъждан с постоянен адрес гр.София, ж.к. ****.

Подсъдимият бил служител на МВР и заемал длъжност „водач на специален автомобил 1 степен“ в 01 група „Оперативна дейност“ към отдел Пожарогасителна и спасителна дейност при Столична Дирекция Пожарна безопасност и защита на населението в МВР. На инкриминираната дата 12.04.19г. с цел транспортиране на аварирал служебен автомобил от гр.Ботевград до гр.София му бил поверен за управление служебен товарен автомобил – влекач, марка Мерцедес, модел Актрос с ДК№ С **** НК, ведно с товарно полуремарке № С **** ЕК. В т.а. заедно с подсъдимия пътувал и св.Г.ев, също служител на МВР.

Към горната дата ЧО К. работел в автосервиз на ЕТ Н. гр. София, където за ремонт бил докаран л.а.БМВ 320Д с транзитен № 182М341, закупен от св.М..На 12.04.19г., около 12.20ч. св.К. управлявал горния л.а. по Северната скоростна тангента на гр.София с посока на движение от бул.Ботевградско шосе към гр.Нови Искър.Пътното платно било с три активни ленти на движение с ширина по 3,50м.и една аварийна лента с ширина 3м.в една посока, като платното било покрито с дребнозърнест асфалт без неравности и с ясно изразена пътна маркировка. В пътния участък около км.3, в ляво от левия край на дясно пътно платно бил разположен разделителен остров с ширина 2,50м., разделяща дясното от лявото пътно платно.По време на движение на л.а. възникнал определен технически проблем и това провокирало св.К. да преустанови движението и да спре в аварийната лента, на 500м. преди км.3, като не обозначил със светлоотразителен триъгълник автомобила, но пуснал аварийните светлини, които обаче били изключително слаби.

Горното поведение на св.К. било забелязано от свидетелите С. и А., които в близост извършвали дейност по полагане на кабел, но практически се намирали на по-ниско място от пътното платно.

На същата дата и по същото време, в същата посока по Северната скоростна тангента, в активна дясна лента на пътното платно се движел и подсъдимия, управлявайки гореописаната композиция от превозни средства (влекач и полуремарке).Времето било ясно и слънчево.На отбивката за с.Требич и качвайки се на моста, подсъдимият видял гъст дим, разпростиращ се само в аварийната лента и двамата със св.Гев направили коментар, че това най-вероятно се дължи на извършваните в дясно по ската ремонтни дейности.Подсъдимият Д. продължил движението си, тъй като видимостта в трите активни пътни ленти била добра, като се огледал с цел евентуално престрояване на ляво в средната активна пътна лента.В този момент управлението от него състав от ППС се движел с разрешена за този пътен участък скорост от 81,31км/ч. и траекторията на движение била успоредна на посоката на движение, точно направо при 0 градуса отклонение спрямо оста на пътя.Приближавайки се на 31,84м. от мястото на паркиралия в аварийната лента л.а. БМВ 320Д с транзитен № 182М341, последният с буксуване на гумите внезапно потеглил и със скорост от 10,98 км/ч и под ъгъл от 19 градуса навлязъл в дясната пътна лента, непосредствено пред управлението от подсъдимия т.а., който се намирал на около 1,14м. в ляво от непрекъснатата осова линия разделяща аварийната пътна лента от дясната пътна лента и на 0,54м. в дясно от прекъснатата осова линия, разделяща дясната от средната пътна лента.Възприемайки навлизания пред него л.а.БМВ, подсъдимият незабавно задействал спирачната система, но въпреки това настъпил челно-попътен удар между двата автомобила.Предната дясна част на т.а. се ударила в задната лява част на л.а.БМВ, който от удара бил отхвърлен напред и се завъртял около осовия си център, насочвайки се първоначално вляво към средата на активна дясна пътна лента, а след това се отклонил вдясно и след удар в мантинелата, спрял.В резултат на удара, товарният автомобил отклонил движението си на ляво, ударил се в мантинелата и я разкъсал, като спрял между двете мантинели, разделящи двете пътни платна.

След ПТП подс.Д. и св.Гев излезли от влекача и отишли при л.а., където на шофьорското място и без поставен предпазен колан установили св.К..След обаждане до телефон 112, на място пристигнал и медицински екип, който откарал пострадалия в УМБАЛСМ Пирогов.При удара св.К. получил тежки и средни телесни увреждания, изразяващи се съответно в контузия на мозъка, субдурален кръвоизлив челно-теменно-тилно вдясно; оток на мозъка, травматичен субарахноидален кръвоизлив и в контузия на белите дробове; счупване на V-то и VI-то ребро вляво и VI-то ребро вдясно, счупване на лява лопатка, счупване на IV-ти поясен прешлен.

Така възприетата от въззивния съд фактическа обстановка незначително се различава от тази, описана в мотивите към проверяваната присъда.Различията касаят само и единствено определени обстоятелствени детайли, свързани със скоростта на движение на превозните средства и с опасната зона.Гореизложената фактическа обстановка се приема за установена от събраните по делото доказателства, проверени и преценени по отделно и в тяхната съвкупност при спазване принципите по чл.13, чл.14 и

чл.107 ал.3 и ал.5 НПК.

Инкорпорираният доказателствен материал обхваща обясненията на подс.Д., дадени пред първостепенния съд, показанията на свидетелите Б.Г.ев, П.К., Н.С., А.М., К.М., П. А., Г.Н., И.С. и П.Р., приобщените писмени доказателства и писмени доказателствени средства, както и експертните заключения. СГС оценява за правилен и обоснован направения от контролираната съдебна инстанция доказателствен анализ, като е обсъдена достатъчността, надежността и достоверността на източниците на информация. В съответствие с разп. на чл.305 ал.3 НПК в мотивите към присъдата подробно са посочени както установените обстоятелства и доказателствения материал, въз основа на който се извеждат съответните факти, така и правните съображения за взетото крайно решение. По мнение на въззивния съд събраната по делото доказателствена съвкупност е последователна и еднопосочна, като от нея с пълна категоричност се установяват времето, мястото и обективизираното от подс.Д. и от ЧО К. поведение.

Както правилно посочва първостепенния съд, показанията на всички горепосочени свидетели представляват валиден доказателствен източник, доколкото всеки един от тях в условията на устност и непосредственост излага определени фактически обстоятелства пред основния съд, а показанията от ДП на една значителна част от тези свидетели са приобщени към доказателствената съвкупност по законово регламентирания процесуален ред.

Настоящият съдебен състав изцяло споделя изводите на първоинстанционния съд и също кредитира показанията на свидетелите Г.ев, С., А., Н., И.С., М. и М..В мотивите към проверяваната присъда се съдържат подробни и логични аргументи за оценка на свидетелските показания, които са в пълно съзвучие с процесуалния закон и формалната логика. В съдържателен план изчерпателно и фактически коректно са обсъдени по отделно показанията на всеки един от тези свидетели и е изложен извод за тяхната достоверност и правдивост, който извод е мотивиран с наличие на еднопосочност, взаимна подкрепа, конкретика в свидетелското изложение и логична последователност. При направения от първостепенния съд доказателствен анализ не е подценен и фактът, че даденото от свидетелите описание на реализираните събития е резултат от личните им и непосредствени впечатления, като дори св.Г.ев се намира в непосредствена близост до подсъдимия, което обстоятелство допринася за установяване на конкретно възприети от последния факти и за наличната обективна възможност за възприемане на други такива и то от позицията на подсъдимото лице. Свидетелят Г.ев с категоричност сочи факта, че на инкриминираната дата и място в пътната лента пред управлявания от подсъдимия влекач няма други превозни средства, вижда се само гъст дим от аварийната лента, наличието на който е отдадено на извършваната в близост ремонтна дейност, като л.а.БМВ „изненадващо“ е навлязъл в пътната лента,

непосредствено пред т.а.Идентични факти се съдържат и в показанията на този свидетел от ДП, приобщени по процесуалния ред на чл.281 ал.4 вр. ал.1 НПК, респ. наблюдава се последователност в коментираните показания, като същите напълно се припокриват с обясненията на подс.Д., а и идентични данни са експертно установени от назначените в хода на първоинстанционното и въззивното съдебно следствие Технически експертизи.По мнение на настоящия съд, интерес представляват и показанията на св.Г.ев в частта им относно лично констатираните от него обстоятелства, непосредствено след ПТП, а именно свидетелят установява черна следа от аварийната лента към активна дясна пътна лента и след тази следа на пътното платно има разлята вода и масло.Свидетелят заявява, че „черната следа“ е оставена в резултат на буксуване на гуми, като в тази им част коментираните показания се оценяват за негов личен извод и умозаключение и поради това, са лишени от визираните в чл.117 НПК характеристики на свидетелските показания.Въпреки това, не е за подценяване обстоятелството, че св.Г.ев е професионален шофьор и е водач на специализирана техника, респ. притежава специални знания и поглед за детайлите при извършеното ПТП, което позволява на съда да кредитира с доверие твърденията му за установената „черна следа“ и то с вложеното уточнение за нейната посока.Нещо повече – този факт е установим и от приложените писмени доказателствени средства, в частност вписан е в изготвения на място протокол за оглед, а и е изрично посочен в експертните заключения.

Правилно СРС е оценил и показанията на свидетелите С., А., Н., С. и Р., отчитайки конкретното им местонахождение към момента на удара.Първите двама горепосочени свидетели на инкриминираната дата работят в близост до мястото на произшествието, но на по-ниско ниво от същото, което съответно по обективен начин се отразява на точността на възприятията им, като аргументирано е съобразена от основния съд липсата на категоричност в показанията им в частта досежно точното място на паркиране на л.а., а в останалата им част обсъжданите показания носят фактическа информация относно последователността на определени съотносими по делото факти – има се предвид заявеното от свидетелите, че първоначално усещат мирис на изгоряло, виждат разнасящ се гъст дим, а едва след това първоначално слухово, а в следствие и визуално възприемат реализираното ПТП. Относно горните съпътстващи детайли и в подкрепа на извода за достоверност на описаните факти, първостепенният съд е отчел и пълната корелация между техните показания и тези на св.Г.ев, а така също и заключението на АТЕ касателно механизма на настъпване на ПТП. В допълнение тук следва да се подчертаят и показанията на св.С., че аварийните светлини на л.а.БМВ са включени, но светят изключително слабо – в тази вр. свидетелят е последователен, тъй като подобен факт излага както в хода на първоинстанционното съдебно следствие, така и на ДП, като тези последни показания са приобщени към доказателствената съвкупност по процесуалния

ред на чл.281 ал.1 т.2 НПК.Също така следва да се отбележи, че самият свидетел се намира на около 20м. зад л.а. и „заради пушека“ видимостта му е значително ограничена.Т.е. преценявайки всички събрани по делото доказателства, се установява, че непосредствено преди удара между двете МПС именно св.С. се намира най-близо до л.а.БМВ, но въпреки това не успява зрительно да възприеме всички обстоятелства и то поради гъстия дим, обхванал автомобила.

Досежно обективно реализираните събития СРС правилно е оценил и показанията на св.С..Последната пътува в автомобил, движещ се в активна дясна пътна лента, непосредствено зад управляваната от подсъдимия товарна композиция и прави категоричното и последователно изявление „БМВ се включваше от някъде в нашето платно ... имаше диагонално движение ... пресече нашия път“.При установената пълна еднопосочност между горните показания, тези на св.Г.ев, заключенията по назначените в хода на първоинстанционното и въззивно съдебно следствие АТЕ и съставения протокол за оглед, се приемат коментиранията показания за правдиви и достоверни.За такива са възприети от основния съд и показанията на свидетелите Н., Р., М. и М., като правилно е отбелязано, че същите не допринасят за изясняване в цялост на релевантните по делото факти, в частност на механизма на настъпване на ПТП, доколкото показанията на първите двама горепосочени свидетели съдържат описание само и единствено на последиците от удара между двете превозни средства, а показанията на свидетелите М. и М. са съсредоточени относно факта на придобиване на собствеността върху л.а. БМВ и възникнали определени технически проблеми, като касателно всички тези обстоятелства не се спори между процесните страни.Показанията на пострадалия К. също не допринасят за изясняване на обективната истина.Той прави изявление за липса на спомен за реализираните събития, като това му състояние е анализирано от приложената по делото СПЕ, удостоверяваща възможността за засягане на паметта.

В мотивите към проверяваната присъда е изложен подробен доказателствен анализ и на дадените от подс.Д. обяснения, като е съобразена двойствената им природа на доказателствен източник и средство за защита.Преценявайки наличието на конкретика, съпътствана с хронологична последователност, и преценявайки взаимната им подкрепа с останалите доказателствени източници, включая и заключението по назначената от основния съд АТЕ, обосновано е изграден извод за достоверност и правдивост на направеното от подсъдимия фактическо описание.В допълнение се подчертава, че обясненията на подс.Д. напълно съответстват и на допусната и изготвена в хода на въззивното съдебно следствие Тройна АТЕ, въпреки че се установяват определени различия между заключението на последната и това на назначената от основния съд АТЕ, но тези различия касаят само и единствено определени фактически детайли, които ще бъдат подробно обсъдени по-долу в настоящия съдебен акт.Доколкото както се

отбелязва вече, направеният от контролирания съд доказателствен анализ на обясненията на подсъдимия е фактически коректен и подробен и изградените на тази база изводи са напълно споделими от СГС, то се приема за излишно неговото преповтаряне и съдът препраща към същия.

Първостепенният съд е ценил за обективни и приобщените към доказателствената маса на осн.чл.283 НПК заключения по изготвената СМЕ и назначената в съдебното производство АТЕ.

СМЕ изследва причинените на пострадалия К. телесни увреждания и дава заключение за настъпила тежка и средна телесна повреда, като конкретните наранявания са подробно описани от вещото лице и характеристиките на същите напълно се припокриват с тези, визирани в обвинителния титул.

Абсолютно коректно първоинстанционният съд е отразил в своите мотиви наличието и на няколко изготвени АТЕ, в случая на ДП са назначени АТЕ и Допълнителна АТЕ, а в съдебното производство и поради оспорване от страна на защита на горните две заключения, е назначена и приобщена към доказателствената съвкупност и още една АТЕ. Следва да се подчертае, че мотивиран от разнопосочните експертни заключения, и въззивният съд назначи и изслуша Тройна АТЕ. По същество правилно основният съд е приел назначените на ДП експертизи за необективни и некореспондиращи на останалия доказателствен материал, поради което не се е доверил на същите, като изрично е посочил отчетените несъответствия, касаещи местоположението на спрелия л.а. БМВ (в аварийната лента или в дясна активна пътна лента), разпростирането на гъст дим само върху аварийната лента или и върху активните пътни ленти и констатираното вътрешно противоречие в тези две първи експертизи относно наличието на добра видимост за подсъдимия спрямо спрелия л.а. При горните несъответствия основният съд се е доверил на назначената в първоинстанционното съдебно следствие АТЕ, която напълно се припокрива и кореспондира с целокупната доказателствена съвкупност. Установеният от същата механизъм на причиняване на ПТП е идентичен с този, изведен и от назначената Тройна АТЕ, респ. относно този основен факт, включен в предмета на доказване, са налични два отделни доказателствени източника и поради това, настоящият съд приема за безспорно и категорично доказано, че ПТП възниква при движение на л.а. БМВ косо от дясно на ляво под ъгъл от 19 градуса спрямо оста на пътя и по този начин внезапно навлиза и прекосява траекторията на движение на управляваната от подс. Д. композиция от ППС, в резултат на което настъпва челно-попътен удар между двата автомобила, като предната броня на т.а. се удря в задната челна повърхност на л.а. БМВ. Двете коментирани експертизи са единодушни и за факта, че след удара движението на т.а. се отклонява в ляво, удря се и разрушава мантинелата, разделяща двете пътни платна, като спира между двете мантинели, ситуирани по средата на пътя, а движението на ударения л.а. се отклонява в дясно и той се удря в мантинелата, разположена крайно в дясно на цялото пътно платно. Тези

обстоятелства се приемат за обективен факт, съдържащ се в показанията на повечето разпитани свидетели и изрично вписан и в протокола за оглед. Назначената обаче от СРС експертиза се различава от Тройната такава досежно определени съпътстващи детайли – скорост на движение на двете превозни средства и опасната зона и ъгъл на движението на л.а. в момента на навлизане от аварийната лента в активна пътна лента. В тази насока настоящият съдебен състав се доверява на Тройната АТЕ, а не на назначената от първия съд експертиза, тъй като за изготвяне на последната е ползван метод на симулацията, който метод по мнение на разпитаните от СГС вещи лица не е прецизен, тъй като при симулацията остава скрит целия алгоритъм на пресмятане. От друга страна заключението на Тройната АТЕ се базира на обективни находки – напр. на факта, че след удара воланът на л.а. е установен завъртян на около 90 – 100 градуса на ляво от положението, определящо движение в права посока; отчетени са конкретните технически повреди по двата автомобила, подробно посочени в обстоятелствената част на експертизата; за определяне на опасната зона за спиране на управляваната от подсъдимия композиция от ППС е съобразена и тежестта на превозвания товар (в случая микробус на жандармерията); а при измерване на конкретната скорост на движение на превозните средства към момента на удара е ползван научен подход и заключението е базирано на конкретни математически изчисления. При горните доводи и базирайки се на заключението на Тройната АТЕ, въззивният съд приема за доказани следните обстоятелствени детайли – скоростта на л.а. БМВ непосредствено преди удара е 10,98 км/ч, а тази на т.а. е 81,31 км/ч; определената опасна зона за спиране на т.а. при горната скорост и тежест на превозвания товар възлиза на 105,35м., а същият е бил на отстояние от 36,82м. от мястото на удара в момента на настъпване на опасността, в случая в момента, когато за пръв път л.а. БМВ е станал видим за подс.Д.. Тук е нужно изрично да се отбележи и още една констатация на вещите лица, а именно в момента на удара т.а. се е движел на около 1,14м. в ляво от непрекъснатата осова линия, разделяща аварийната пътна лента от активна дясна такава и на 0,54м. в дясно от осовата линия, разделяща дясната и средната активни пътни ленти, респ. след визуалното установяване на гъстия дим в аварийната лента подсъдимият леко се измества от центъра на пътната лента, а това води до известно отдалечаване и от аварийната лента. По мнение на експертите от Тройната АТЕ, поведението на пострадалия К., водач на л.а., в конкретните пътни условия е било неадекватно, тъй като е навлязъл рязко, косо от дясно на ляво в дясна активна пътна лента от зона със силно намалена видимост, без да си осигури видимост през огледалата за обратно виждане, като видимостта би могла да бъде осигурена чрез движение по аварийната лента до излизане от участъка, наситен с гъст дим. Експертите са категорични, че поведението на подсъдимия от техническа и експлоатационна гледна точка обективно го определят за „пасивен участник в ПТП“, тъй като не е имал обективната възможност да предвиди механизма на произшествието – липсвали са видими признаци за предстоящата опасност.

Въззивната инстанция констатира известен дефицит в мотивите към проверяваната присъда, тъй като в същите липсва изрична проверка и нарочен доказателствен коментар на събраните писмени доказателства и писмени доказателствени средства. Този недостатък сам по себе си е отстранен и поради това, се оценява за несъществен такъв. В хода на проведеното от основния съд съдебно следствие са приобщени към доказателствената съвкупност писмени доказателства и писмени доказателствени средства, предявени на процесните страни на осн. чл.283 НПК. В кръга на писмените доказателства са включени медицински документи (с данни за здравословното състояние на пострадалия и претърпените от него телесни увреждания, които са изведени и в СМЕ) и справка за съдимост, а за писмено доказателствено средство се цени изготвения протокол за оглед. Последният е съставен от оправомощен разследващ орган и при спазване на императивните законови правила, респ. ползва се с процесуална доказателствена годност, а по същество се подчертава, че в същия са вписани значими по делото факти, свързани с местоположение на участващите в ПТП превозни средства, вреди по същите, описание на пътния участък, които обстоятелства са отчетени и изрично визирани и в обсъдената по-горе АТЕ, поради което се приема за излишно тяхното преповтаряне.

С оглед установените при анализа на доказателствената съвкупност факти СРС е достигнал до верен и законосъобразен извод за липса на реализирано от подс.Д. престъпно поведение, запълващо от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл.343 ал.1 б. „б“, пр.1 вр. чл.342 ал.1 пр.3 НК и то при конкретните фактически параметри, посочени в процесния обвинителен титул.

В мотивите към проверяваната присъда е изложен подробен, изчерпателен и по същество правилен правен коментар на изискуемите съставомерни елементи за процесното престъпление. Същите съвсем лаконично, се изразяват в наличие на изпълнително Д.ие по управление на МПС в нарушение на правилата за движение и в резултат на това настъпва причиняване на тежка телесна повреда на определено лице, респ. престъплението е резултатно такова и изисква причинно-следствена връзка между поведението на дееца и настъпилия вредоносен резултат.

В случая бланкетната норма на чл.343 ал.1 НК е запълнена от конкретното визираните в ОА императивни правила за движение по пътищата, като именно така очертаната инкриминирана дейтелност

предопределя и предмета на доказване. Според обвинителната теза, подсъдимият е нарушил с поведението си разпоредбите на чл.20 ал.1 и ал.2 и чл.27 от ЗДвП. Тук обаче се подчертава, че описаното в обвинителния титул фактическо обвинение срещу подсъдимия са изложени инкриминиращи обстоятелства само относно хипотезата на чл.20 ал.1 ал.2 изр.1 и чл.27 ЗДвП, а не и за чл.20 ал.2 от същия закон, респ. приемайки, че управлявания от пострадалия л.а. е спрял в активна дясна пътна лента, а не в аварийната такава, то държавното обвинение не сочи наличие на никакви непредвидими обстоятелства, довели до ПТП. Въпреки това обаче и доколкото проверяваната присъда е оправдателна такава, то процесуалните права на подсъдимото лице не са нарушени.

Разглеждането на фактическите положения от главно значение за цялостното и детайлно изследване на фактическата обстановка води до следните изводи:

Относно основните параметри на ПТП – мястото на произшествието, състоянието на пътното платно и метеорологичната обстановка, интензивност на движението, състояние на двете процесни превозни средства, превозван товар от подсъдимия и обективна видимост на пътя.

За горните факти, данни се съдържат в показанията на повечето свидетели, някои от които са преки очевидци на Д.ието, в обясненията на подсъдимия и в протокола за оглед на местопроизшествието. Изброените доказателствени материали не съдържат различия и противоречия за посочените факти, поради което обосновано са възприети за достоверна доказателствена основа от решаващата съдебна инстанция. Датата и мястото на произшествието са установени по несъмнен начин и в тази вр. липсва спор между процесните страни. Доказано е по безспорен начин и обстоятелството, че метеорологичните и пътни условия са добри – касае се за часови диапазон в светлата част на деня, слънчево време и сравнително интензивен трафик. Събрани са и несъмнени доказателства относно техническото състояние на участващите в ПТП превозни средства – съответно подсъдимият управлява композиция от ППС (т.а. и и прикачено полуремарке), като превозва и значителен товар, а пострадалият управлява л.а. с технически проблеми, като в момента на спирането му в аварийната лента не е поставил сигнализиращ триъгълник, а включените аварийни светлини на автомобила са изключително слаби.

Не са без значение и доказаните факти на извършвани определени ремонтни дейности в близост до мястото на ПТП и на разтилящ се гъст дим, който обаче обхваща само и единствено аварийната лента, а не и активната дясна пътна лента, по която се движи подсъдимия.

Същественият фактически въпрос по делото касае поведението на пострадалия преди и към момента на произшествието, кога е станал обективно видим за подсъдимия. В тази вр. са събрани данни с доказателствено значение – имат се предвид показанията на свидетелите Г.ев

и С. и обясненията на подс.Д. за изненадващо включване на л.а. в активна дясна лента, като излиза от зона с разтилащ се гъст дим; има се предвид и експертното заключение за движение на л.а. косо от аварийната лента към активна дясна лента и под ъгъл от 19 градуса, като се включва в движението непосредствено пред управлявания от подсъдимия т.а.

По делото е установена и скоростта на движение на двата автомобила и опасната зона за спиране, изчерпателно отразени по-горе в съдебния акт.Тук следва отново да се посочи, че подс.Д. се движи с разрешена за съответното място скорост от 81,31км/ч.Следва да се отбележи и точното местонахождение на управлявания от подсъдимия т.а. в момента на сблъсъка, а именно движел се е на около 1,14м. в ляво от непрекъснатата осова линия, разделяща аварийната пътна лента от активна дясна такава и на 0,54м. в дясно от осовата линия, разделяща дясната и средната активни пътни ленти, респ. след визуалното установяване на гъстия дим в аварийната лента подсъдимият леко се измества от центъра на пътната лента, а това съответно води и до отдалечаване от аварийната лента.Определената опасна зона за спиране на т.а. при горната скорост и тежест на превозвания товар възлиза на 105,35м., но същият е бил на отстояние от 36,82м. от мястото на удара в момента на настъпване на опасността, в случая в момента, когато за пръв път л.а. БМВ е станал видим за подс.Д..

При гореизложеното съдът приема, че не е налице нарушение от водача на т.а. нито на правилото на чл.20 ал.1 и ал.2 ЗДвП, нито на това по чл.27 ЗДвП. Тук отново се подчертава, че независимо от включването на горните разпоредби в обвинителния диспозитив на процесния ОА, реалното фактическо обвинение включва само и единствено обстоятелства, съотносими към правилото на чл.20 ал.1 и ал.2 изр.1 ЗДвП. Нормата на чл.20 ал.1 ЗДвП вмениява в задължение на водачите на МПС да контролират непрекъснато управляваните от тях МПС и в тази вр. липсват доказателства за допуснато нарушение – подсъдимият се движи с разрешена скорост, по прав участък и движението му е последователно.

Касателно нарушението на чл.20 ал.2 ЗДвП:

Съдебната практика е константна, че в горната норма се съдържат две отделни хипотези, които са регламентирани съответно в изр. 1 и изр. 2. В първото изречение е уредено задължението на водачите на МПС за движение със скорост, съобразена с примерно изброени фактори на пътната обстановка.Величината на скоростта трябва да бъде в зависимост от отрицателното влияние на тези фактори.Колкото повече и по-неблагоприятни са те в пътната обстановка, толкова по-ниска трябва да бъде скоростта на движение в сравнение с максимално предвидената за конкретния пътен участък.В конкретния случай единственото неблагоприятно обстоятелство се изразява в наличие на гъст дим в зоната на удара, но този дим обхваща само и единствено аварийната лента, а подсъдимият се движи в активна дясна пътна лента.Т.е. в случая липсват индиции за предстояща опасност, която да се

съобрази от подсъдимия. В същото време той забелязва дима, но го отдава на извършваните в близост ремонти дейности. Следва да се отбележи и липсата на поставен от св. К. и то на подходящо разстояние светлоотразителен триъгълник, като само са включени аварийните светлини на л.а., които обаче са много слаби и дори са трудно забележими за св. С., намиращ се най-близо до задната част на автомобила.

Втората хипотеза, предвидена в изречение второ предвижда задължение за намаляване на скоростта или за спиране на МПС в случаите на възникнала опасност за движението. Намаляването на скоростта е в зависимост от характера и степента на опасността. Колкото опасността за движението е по-голяма, толкова скоростта трябва да е по-ниска, за да може да бъде преодоляна и в този смисъл е ТР № 28/1984г., ОСНК, т.1, б. „а“ и б. „б“. Т.е. опасността по чл.20 ал.2 изр.2 ЗДвП е от непредвидим характер и позволява на водача само един единствен избор, а именно да намалят скоростта или да спрат. В случая подс. Д. установява л.а. едва на разстояние от 36,82м. от мястото на удара в момента на настъпване на опасността, в случая в момента, когато за пръв път л.а. БМВ е станал видим аз него, като това разстояние се оказва изключително кратко и въпреки предприетите действия по задействане на спирачната система, ударът между двете превозни средства настъпва.

Като се имат предвид изложените принципни съображения, СГС приема, че правният извод на първоинстанционния съд за липса на извършено от подсъдимия нарушение на горните правила е правилен и законосъобразен. Появата на пострадалия К. е представлявала непредвидима опасност за движението, доколкото той не се е намирал на активна дясна пътна лента, а косо и внезапно се включва в същата от аварийната лента. Непредвидимото препятствие по чл.20 ал.2 изр.2 ЗДвП е антипод на предвидимото такова по чл.20 ал.2 изр.1 ЗДвП, респ. непредвидимото препятствие не може да бъде очаквано и/или своевременно възприето в рамките на видимостта на водача. Движението на пострадалия не може да се определи като очаквано именно поради приетите за доказани обективния проявления на същото – спиране в зона с гъсти дим, внезапно потегляне и включване в активна пътна лента косо, под ъгъл от 19 градуса, и то на пътен участък с интензивно движение, без да се огледа и прецени обстановката. Движението на пострадалия не е и в рамките на видимостта за подсъдимия и посочената от експертите опасна зона и в тази вр. се ценят показанията на свидетелите Г.ев и С. и обясненията на подс. Д.. В случая се касае за неочаквано и неправомерно поведение на ЧО, като съгл. Решение № 17/ 29.01.21г. на ВКС по н. д. № 958/20г., II н.о., НК, водачите на МПС не могат да бъдат държани отговорни за това, че не са предвидили евентуално неправомерно поведение на друг или други участници в движението, освен ако за това поведение е имало достатъчно обективни данни, които преценени поотделно и в тяхната цялост сочат наличието на опасност за движението и налагат на водача да се съобрази с правилото по чл.20 ал.2 изр.2 ЗДвП.

В случая подсъдимият е управлявал т.а. при съблюдаване на правилата

за движение, а ПТП е резултат, който той не е могъл да предвиди, а и тъй като се касае за внезапно неправомерно поведение на пострадалия, то не е бил длъжен да предвиди. Налице е изключващото вината обстоятелство, тъй като избраното от него поведение по задействане на спирачната система веднага в момента на възприемане на л.а. е бил единственият възможен полезен ход, без да стане причина за възникване на определени вредни последици и за останалите движещи се по същия пътен участък превозни средства. Възникналите в случая общественоопасни последици са били непредотвратими. В допълнение се отбелязва, че съгл. горепосоченото ТР, водачите на МПС притежават задължение за намаление скоростта на движението не само, когато възникне опасност за движението, но и когато „е закономерно нейното проявяване“. В случая такова логично „проявяване“ не е било изводимо от доказаните обективни факти – същите вече нееднократно се изложиха, но тук лаконично отново се отбелязва, че се касае за внезапно включване на л.а. в активната пътна лента и то излизайки от зона с гъст дим, където въобще не е маркирал своето престояване и то по начин, подлежащ на възприемане от останалите участници в движението.

При горното липсва причинно-следствена връзка между поведението на подс.Д. и настъпилия вредоносен резултат.Изследването на тази връзка е многоаспектен процес и в никакъв случай не е едностранчив поглед към опасната зона за спиране при движение с максимално допустимата скорост.В ситуацията на движение със скорост, близка до максимално разрешената такава и при благоприятни пътни условия, то деецът не е разполагал с възможност за своевременна реакция в момента на възприемане на опасността.Както се посочи, димът е обхващал само аварийната лента, а в активна дясна пътна лента видимостта е била добра и липсват обективни данни за предстояща опасност, но въпреки това подсъдимият измества траекторията си на движение – продължава да се движи в активна дясна пътна лента, но по данни от експертизата се приближава към средната лента и съответно се отдалечава от аварийната такава.

Законосъобразно, предвид изхода на делото, първоинстанционният съд е постановил направените в хода на производството разноси на осн. чл.190 ал.1 НПК да останат за сметка на Държавата.

В заключение, след обобщаване на резултатите от извършената на основание чл.314 НПК служебна проверка на първоинстанционния съдебен акт, въззивната инстанция не констатира основания за изменение или отмяна на обжалваната присъда, поради което и с оглед гореизложените съображения, постанови своето решение.

Мотивиран от изложеното и на осн. чл.334 т.6 вр. чл.338 НПК,
СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 15.03.2022г., постановена по НОХД

8877/2020 г. по описа на СРС, НО, 134-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____